

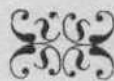
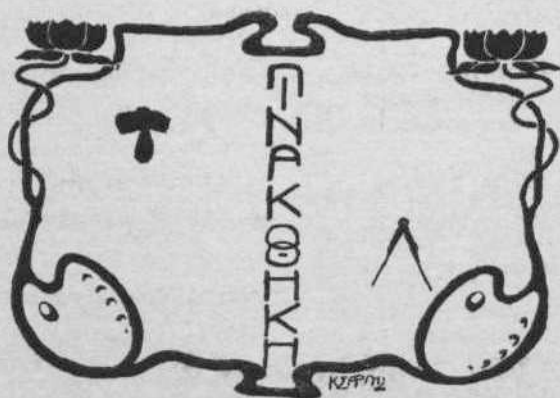

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Β'.
ΤΕΥΧΟΣ ΚΔ'.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1903

ΑΘΗΝΗΣΙ, *****
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **
ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕ-
ΡΟΠΟΥΛΟΣ ***

ΓΡΑΦΕΙΑ * ΟΔΟΣ
ΠΙΝΑΚΩΤΩΝ **
ΑΡ. 22α * ΕΚΑΣ-
ΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ *
ΔΡ. 1,20 *****

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ἐν Ἑλλάδι δρ. 12
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 6
ΕΝ ΤῶΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚῶΙ εἰς χρυσόν.

ΕΤΟΣ Β΄.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1903

ΤΕΥΧΟΣ ΚΑ΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ :

ΔΥΟ ΕΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ. Μετάφρασις σκηνῆς τοῦ «Ὀθέλου» τοῦ Σακσεπέρου.
ΜΙΔΤ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ. Τὰ βιβλία καὶ ἡ ζωή.— Ἡ κριτικὴ τῶν ἐλληνικῶν ἔργων.
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ. (Ἀπὸ τὰς φωτοσκιάσεις).— Τὰ γαλανὰ μάτια.
Κ.— Στέφανος Μαρτζώκης.
ΛΥΡΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Σμαράγδα Βουτσινᾶ.
ΘΕΟΦ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Καλλιτεχνία καὶ Ἑλληνες καλλιτέχναι.
Τ. ΚΑΝΑΝΑΦΡΟΥ. Ὁ ἀλήτης. (Στιγμιότυπον).
ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ. Τὸ καλλιτεχνικὸν 1902.
Β. ΜΑΝΗ. Τῆς στιγμῆς.
ΛΔΒΕΑΝΑΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. Ἡ γιαιγιά. (Διήγημα).
ΕΠ. ΔΕ ΒΙΑΣΗ. Ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἑλλάδι (Τέλος).
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ Β΄. Τὰ κόμματα ἐν τῇ φιλολογίᾳ μας.
ΕΔΕΝΗΣ ΔΑΜΑΡΗ. Σοννέτο.
ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ. Νυχτερινὸ ταξεῖδι. (Ποίησις).
ΔΑΦΝΙΑΟΣ Σημειώσεις ἐνός μηνός.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ (Ἀρχαιολογία.—Ζωγραφικὴ Γλυπτικὴ.—Ἐκθέσεις.—Μουσικὴ.—Φωτογραφία.

ΕΙΚΟΝΕΣ :

Ι. ISRAELS. Ἡ χωρικὴ μητέρα.
Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Ἡ ὑποδοχὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. (Σναρίφημα).
Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ (Ἀπόκρως 1903).
Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ Στέφανος Μαρτζώκης. (Προτομή).
ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΒΟΥΤΣΙΝΑ
ΦΩΦΗ ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΥ
Ο ΑΛΗΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ
ΑΓ. ΘΕΡΟΥ. Σφραγιδες καὶ ἐμβλήματα.
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΝΕΑ : Φ. Ἀριστέως. κλπ.

J. ISRAELIS

Η χωρική μητέρα

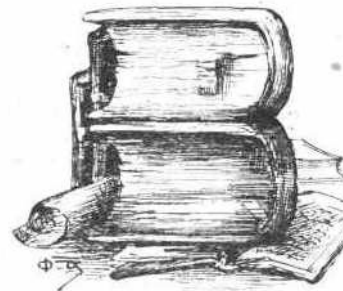
Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η υποδοχή της Πρωτοχρονιάς

(Σκαρίφημα).

ΔΥΟ ΕΤΗ

ΕΒΑΙΩΣ δύο έτη, τα όποια παρηγήθον άφ' ότου ή «Πινακοθήκη» ενεφανίσθη εις τας δημοσιογραφικάς τάξεις, δέν είνε άρκετά διά

νά καταστρωθή άπολογισμός. Ένυπάρχονν εύτυχώς άρκετά ζώπυρα, ώστε ν' αναζητήσωμεν εις άπότερον μέλλον τοιαύτην έποχρέωσιν, προς όσους είχαν την καλοσύνην νά υποστηρίξουν, έξ έπεικοϋς ίσως εκτιμήσεως, τό έργον ήμϊν. Έάν ή «Πινακοθήκη» έσημείωσε πρόδοσιν ινά εις τον παρ' ήμϊν περιοδικόν τύπον, έάν έπεσίριξε την μέχρις έσχάτων καταφρονημένην έλληνικήν καλλιτεχνίαν, έάν έθεσεν όδογράφια εις την άπειρόκαλον έφοδον αυτοκλήτων λογίων, έάν ενεθάρυνε την νεότητα την έχουσαν κάποιον σφριγος, έάν εν τῷ γλωσσικῷ ζητήματι τῷ ίσοδυναμοϋντι προς έθνικόν ήμύνηθη πολεμίσασα αίρέσεις κομικάς, δύνανται έξ ιδίας άντιλήψεως νά κρίνωσιν οι ήμέτεροι άναγνώσται. Έχομεν ήδη παρελθόν. ώστε νά μη καταναλώσωμεν μελάνην δι' επαγγελίας. Έλπίζομεν ότι και οι συνδρομηται ήμϊν θα ενισχύσωσι, διά της προθύμης και άνθορμύτου εκτίσεως της συνδρομής των, τό πολύμοχθον έργον μας. Αύτοι άντυχώς επάρχονν και ινες άρηθρικοί συνδρομηταί, καθιστιώντες δυσχεροτέρα την εργασίαν ήμϊν διά της δυστροπίας των ή της σιγής.

Η «Πινακοθήκη» κατά τό προσεχές έτος θα επιδιώξη αστηρότερον τους φιλολογικούς και καλλιτεχνικούς σκοπούς, επέρων άγωνίζεσθαι, πνικνοϋσα τους συνεργάτας της και συζητοϋσα ζητήματα ινα άπερμάυστα, ενδιαφέροντα έξόχως την Έλληνικήν καλλιτεχνικήν και φιλολογικήν ζωήν. Διανύει ή παρ' ήμϊν λογογραφία και τέχνη σιάδια ζυμώσεως, κατά τα όποια άγονπνος απαιτείται προσοχή και διαφώτισις των μη δολιχοδρομούντων εις τό σιάδιον των γραμμάτων.

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ "ΘΘΕΛΛΟΥ," ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΕΙΡΟΥ

ΥΠΟ ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΔΟΥ

(Πράξις πρώτη, Σκηνή τρίτη)

ΔΟΓΜΙ

Όμίλινε, Όθέλλε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ό πατήρ αυτης

μ' ήγγίπα με εκάλει εις τον οικόν του σιγνά, και την αφήγησιν του βίου μου, έτος προς έτος, νά ακούη ήθελε: τας μάχας όλας, τας πολιορκίας μου, και πάσαν της ζωής μου περιπέτειαν. Καί διηγούμην όλα εις αυτόν, από των παιδικών μου χρόνων, μέχρι της σιγμής καθ' ήν με παρεκάλε νά διηγηθώ. Καί του όμίλουν περι συμφορών δεινών, φρικτιών κινδύνων κατά γην και θάλασσαν. Έλεγα, πως τον άπειλοϋντα κίνδυνον μόλις διέφυγα κατά την έφοδον πως με συνέλαβ' ό άγέρωχος έχθρός αιχμάλωτον, και δουλον με επώλησε. Την λήτρωσίν μου διηγούμην έπειτα, και των πλανήσεών μου τα θανμάσια. Καί ή διήγησίς μου περιέγραφε μεγάλα σπήλαια, έρημους αυχμηράς, οδρανομήκη όρη, βράχους και κορημους, άνθρωποφάγους, και άνθρώπων τέρατα, υπό τους όμους έχοντα την κεφαλήν. Η Ανσδαίμονα είχε κλίσιν πάντοτε ν' ακούη πλην τα έργα τα οικιακά μακράν πολλάκις την εκάλουν. Έσπευδεν, ενθός ως έτελείονε τό έργον της, νά επιστρέψη και με όπα άπληστα κατέπνε τους λόγους μου τό ειδ' αυτό, ήθελε την εκκαιρίαν, και κατώρθωσα νά μου εκφράση την εγκάρδιον εκχήν, νά της εκθέσω τας περιπετείας μου όλας, έξ των μικρά μόνον τεμάχια είχαν ακούσει, και ποτε κατά σειρών. Σνήγρεσα και δάκρυα πολλάκις της απέσπασα, όσάκις τα παθήματα της νεαρής μου ήλικίας έλεγα. Καί διαν έτελείωσα, άντήμεινε τους πόνους μου με νόσμον όλον στεγαμϊν. Μ' ώρκίσθη, ότι ήσαν όλα θανμασιά, ώ, θανμασιά πολύ, και σιγνηρικά πολύ, πολύ, εκιάκτως σιγνηρικά.

★ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ ★

ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

★ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΛΟΓΙΩΝ ★

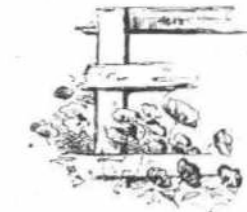
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΟΤΙΖΕΙ, αλλά και καταναλίσκει ή ποιητική δάξ. Φωτίζει τους άλλους, αλλά καταναλίσκει τον ποιητήν. Ο Στέφανος Μαρτζώκης είναι ο πεντικώτερος μάλιστα της αληθείας αυτής. Οί στίχοι του, οί πλήρεις δυναμείας, σθένους, γνώσεως, οί μεσοί έρωτος προς τον ούρανόν και μίσους προς την γην χύνον ένα μουσικόν φώς, όσάν να

επλάκη από τας κορυφάς του Ολύμπου της φιλοσοφίας. Έν έκτενει περί αυτού μελέτη, ήν άλλαχού έδημοσίευσε νό γράφων και τας γραμμάς ταύτας, έχαρακτήρισε τον Μαρτζώκη με μίαν λέξιν. Α ν τ ά ρ τ η ν τον απέκάλυψε και έποθέτω ότι έκτενει δέν ήλλαξεν ο ποιητής, ώς να διαφρανοθή ο χαρκτηρισμός. Η ποιησις του θνειλώδης, επιβλητική, διασπύ αλύσεσις προλήψεων, παρουσεί κοινωικά προχώματα, συντοίβει έσοκριασμένα άλεξιέκρανα. Δίδει σάρκα και αίμα και όσα ές τας ιδέας τας παρατόμους, αλλά και μελετημίνας. Θέλει την ποιήσιν του όχι μαμμόθεκτον και χλιδωσαν και λιπόθυμον, άλλ' Αθηνάν με κράνος και άσπίδα. Είνε νευρώδης ποιητής, έχει ίδιον σύστημα, έμπενοόμενος από τό αιώνας, τό κλασικόν Κάλλος, αντιθέτως προς τινας πεφρονωμένους ξενολάτρας ποιητάς, βεβαιομένους λιθοζόους του στίχου, ή τυμλανοσις όμοιοτελέντων ουλλαβών. Ο κ. Μαρτζώκης τρεξ μέχρι τουδε εξέδωκε ουλόγας. Τας «Ballades» εν Ζακύνθω, τα «Σονέτα» εν Παρισίοις και τά «Ποιήματα» εν τη βιβλιοθήκη Μαρασλή. Η πρωτομή του ποιητού ήν δημοσιένομεν είναι έργον του κ. Κ. Δημητριάδου.

Κ.

ΚΑΘΗΜΕΘΑ εις τό βιάθος ένός ζυθοπωλείου, και ο Άλκιβιάδης έλεγε, ένω ή μύτη του—έχει ο εύλογημένος μίαν μύτην άτελείντηον—έχάνετο εις τά διπλά και τριπλά σύν-

τεγα του τσιγάρου του.

— Την συνήτησα διά πρώτην φοράν επό καλούς οίωτούς. Η τέχνη με ώδήγησεν εις την αΐθησαν εκείνην, όπου θά έπλανώντο μετ' άλλων οί άρμονικοί τόνοι της καθάρας. Η δίψα της τέχνης την έουρε και αυτήν εκεί.

Φιλομειδής, ήλθε και έσφηνώθη ή τρολλή εκείνη σφήκα μεταξύ των κυριών. Τα μάτια της—τά γαλανά της μάτια—μου έλεγον τόσα πολλά, ώστε μολονότι τά σώματά μας τά έχώριζεν ή κοινωική πρόληψις, ένοιωθα εν τούτοις τες ψυχές μας άγκαλιασμένες.

Αντηλλάξαμεν ολίγας φράσεις. Πόσον άγρία, πόσον άπότομος μου έφάνη, αυτή, ή όποία έλεγες ότι είχε πλασθή από μύρον γιασεμοϋ και από άκτίνα σελήνης. Και έγω ο δυστυχής της ώμίλου με τόσην ειλικρίνειαν, με τόσην περιπάθειαν, ώστε της έδίδα να έννοήση ότι δέν επρόκειτο περί ένός εκ των δέκα εκεί μέσα κυριών, άλλ' ότι υπήρχε μέσα μου και τι τό όποιον μάς έπλησίαζε περισσότερον των άλλων, τό όποιον μάς συνδέει, και τι τό όποιον δέν βλέπομε, άλλ' αισθανόμεθα, τό όποιον δέν έχει τίποτε τό καταπλήσσει και όμως μάς υποδουλώνει.

Με μίαν άπότομον κίνησιν, ή όποία δέν έδικαιολογείτο καθόλου, ένω ακόμη της ώμίλου, άκριβώς καθ' ήν στιγμήν ήθελα, ζηλότυπος των βλέμμάτων της, να κάθηται πλησίον μου, έφηνε. Ηθέλησα να την εύχαριστήσω διά την τόσην καλοσύνην της, αλλά δέν είχα τον ήρωϊσμόν έβλεπα πάντοτε τό μύρον του γιασεμοϋ, την άκτίνα της σελήνης. Και όμως έπιπτε μία έλπιδίς, απέθνησκεν εν ώραϊον όνειρον.

Ήσθάνθη μόνον όλην την πικρίαν και τον τρώμον τον όποιον αισθάνεται ο βλέπων κλονιζόμενον τό έδαφος.

«Άς ιδούμε» έλεγα, «έναν θά κηδεύσω και άλλους πόθους μου, έναν θά ένταφιάσω και άλλους στεναγμούς έντός του στήθους μου...».

Ήπαιζεν. Οί μαγικοί τόνοι έσκορπίσθησαν ή

Ο παππούς και ή γιανιά

άρμονία μ' έουρε δέσμον. Και επό τό διπλοϋν κράτος της Τέχνης και της Άγάπης, έξηρητήμένος, φέρων πλήρη την συνειδησις της πρώτης θεότητος και πλήρη την άπογοήτευσιν της δευτέρας, άφένθη εις την μονοκίην κυλίνδου, εν ή έβανκαλίζετο ο νοϋς και μετεωρίζετο ή ψυχή.

Αφηρέθη. Ήφανιάσθη τόσας σκηνας αί όποία και τώρα ακόμη μου φέρουν όίγος χαρής. Πόσην ώρα διήρκεσεν ή έκστασις εκείνη, δέν ήξεύρω. Όταν όμως αφηναίσθη εκ των χειροκροτημάτων, έννόησα ότι έπανήλθον εις τον κόσμο. Αμέσως έστρεψα να την ιδώ, με μάτια μόλις διανοιγόμενα εις τό φώς της πραγματικότητος, με χεϊλή κλεισιτά, ως εν προσεχνή. Μ' εκύπταξε και αυτή, όπως θά εκύπταζεν ίσως κάθε άλλον και με εν από τά συνειθισμένα μειδιάματα, τά όποία ποτε δέν λείπον από τά στόματα των κυριών, έμειδίασε ως έν είχε λεχθή τίποτε άσιετον. Της έροχη μα μάτια και αφήκα να σποθώ εις τον στρόβιλον των όμυλων... Έως τώρα τίποτε δέν με έθιχε τώρα ήροχη να αισθάνομαι μίαν δύναμιν να με εκμηδενίση.

Ήροχη να αγαπώ!

Παίζει ο καλλιτέχνης.

Κάθε παλμός της καθάρας και ένας στεναγμός του στήθους μου, κάθε λογμός άρμονίας και μία σκέψις μου. Όλοι γύρω μου είχαν δι' έμει αφηναίσθη και έζη μόνον ο έρωσ μου, βαθύς, αναλλοίωτος, γίγας! Και έφανιάσθη αντι της λύρας την καρδιαν μου και τους δακτύλους εκείνης πληπτονας τας χορδάς, ένδυναμοϋντας τους παλμούς.

Και χωρίς να τό έννοσούσε με έπληγτε, με έκαμπε να αφίνω λογμούς οί όποιοι επρίγοντο εις τό κενόν του στήθους μου, όπως οί παλμοί των χορδών άντηχοϋσαν εις τά κενά στήθη της καθάρας...

Η μία άρμονία διεδέχετο την άλλην. Αγνόον αισθημα με ώδήγει μέχρις Ουρανών, ένω τό κλυδωνιζόμενον πνεϋμα μου έπλαττε κόσμους φανταστικούς.

Και τι με παρέσυρε με έφλόγιζε. Ήφρημαν τά γόνατά μου. Τό λογικόν μου εκλονιζετο. Τιμαίμαι τώρα τί υπέφερα, και ακόμη δακρυζώ.

Πέρασε κοιρός. Ένα βράδυ, βράδυ μελαγχολικό, επέρασα κάτω από τά παράθυρά της. Τόσες φορές επέρασα και ουδέποτε την είδα. Τώρα όμως ήτο μέσα από τά τζάμα, τά θαμπά από την ήσυχην, την εύγενική της πνοή. Α, αφρέντως με επερίμενε.

Την κοιτάζω, με κοιτάζει. Θέλω να της όμιλήσω μα και αυτή την ίδια επιθυμίαν έχει διαβάσω αυτών τον πόθον της μέσα στα λιγωμένα μάτια της.

Έξαφνα, χωρίς να τό περιμένο, άνοίγει τό παράθυρον. Άνοίγει ο ούρανός που κρύβει τον άγγελό μου, και μου δίχνει ένα κατάλευκο χαρτί. Τα χεϊλή της σφιγκτά κλεισμένα. Ουτε μία άκτις μειδιάματος. Την έντηχία την έβλεπα με όρθανοικια πλέον μάτια, την έπιανα κλεισμένη μες τό χαρτί, και όμως δέν τό έπίστενα. Δέν έπίστενα την θυσία που έκαμπε για μένα αυτή ή σοβαρά, ή άμίλητη, να μου γράψη γραμμα, χωρίς έγω να της ζητήσω ποτε τέτοιο πράγμα..

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ 1902

ΥΝΤΟΜΟΣ είναι ο απολογισμός του έτους. Ουδέν έκτακτον γεγονός δύναται να το εξάρει. Ο χρωστήρ εσχεν ικανώς όπως δήποτε απώλειαι. Η Γαλλία απώλεσε τους ζωγράφους Desbouts, Benj. Constant, P. Liot και J. C. Vivert, η Γερμανία τον Reiff, τον Hellen, τον Lugo, η Ιταλία τον Cabianca, η Κροατία τον Masich, η Ολλανδία τον Μπέσσαμ, η Ελλάδα τον Βώκον.

Εν τη γλυπτική ανεκρούτο η χείρ των Gauder, Dalou και Carpiér, άλλ' εξ άλλου απεκαλύπτοντο ανδριάντες, έργα τέχνης άτινα επί ζωσι της σαρκός. Οι Παριίοι έχαιρείσαν τους ανδριάντας του Ούγκω, του Βαλζάκ, του Βεδελαίρ, του Vicair. Εν Ιταλία απεκαλύφθησαν οι ανδριάντες του Άλταμούρα, του Ροσσίνι και του Αμειδίου της Σαβίας, εν Γερμανία της Αυτοκρατορίας Φρειδερίκου και η Ελλάς δέν ύστερησεν εις την απομυκρύνωσιν των μεγάλων της ανδρών, όλην όμως την κίνησιν συνεχέντρωσιν η ανθοστεφής Ζάκυνθος ηίς ηύτήχησε δύο ανδριάντας να χαιρείσγη, του Σολωμού και του Λομβάρδου.

Την μεγαλειότεραν άτυχίαν ην ύπέστη ανδριάς— περισσοτέραν και από την του ανδριάντας του Διάνου και του Πατριάρχου Γρηγορίου είναι δέν έιδον ακόμη το εώς—είναι ο του ανδριάντας του Γέρδωνος, όστις άδόξως κατεποντίσθη κατά το τρικυμώδες ταξείδιον του.

Ανδριάντες, πριν η άνατείλη το 1903 ένεκμονήθησαν και έγκυμονούνται. Οι Παριίοι θα τιμήσουν τον συγγραφέα του «Δόν Κιχώτου», η Μαδρίτη θα προσφέρη τα σέθη της εις τον Βολταίρον, η Γενεύη θα σμιλεύση τον Καλδίνον, και η Ελλάς πλουσία πάντοτε εις προτάσεις και σχέδια άλλα πτωχη εις ανδριάντας, θ' ανεγείρη, εάν αι περιστάσεις, οι έρανοι και αι επιτροπαί το επιτρέψωσι, ανδριάντας και προτομάς εις τον βασιλέα Όθωνα, εις τον Σολωμόν, εις τον Αβέρωφ, εις τους υπό τον Μαζζάνα αγωνισθέντας, εις τον Κολοκωτρώνην (έκδοσις δευτέρα), εις τον Πολυζωΐδην και Τερτσέτην, εις τον Διάνον (και αυτη έκδοσις δευτέρα, περισσότερο, έλπίζομεν, τυχηρά της πρώτης). Προς τούτοις πρόκειται να ιδρυθη εν Δουμοκώ η προτομή του Φράττη, και εν Αγ. Λαύρα Ηρώδον. Άλλ' όλα αυτά εινε άμφίβολον άν θα θωπεύση ο ήλιος του 1903, όστις δέν θα θωπεύση ίσως ούτε τον ανδριάντα του δυσμοΐρου Παλαιολόγου...

Η αρχαιολογία έστερηθή τριών ικανών αρχαιολόγων, των Γάλλων Bulliot και Βερτράν, και του Γερμανού Kraus.

Η καλλιτεχνική κίνησις κυρίως όφελεται εις τας εκθέσεις. Εν Λονδίνω 5 εκθέσεις, εξ ών η του «Καλλιτεχνικοϋ Κέντρου» συνεχέντρωσεν έργα άξια πολλού ενδιαφέροντος. η εν Έδιμβούργω εκ-

θέσις, η εν Μάντσεστερ των ύδατογραφιών ύπήρξαν άξια λόγου.

Εν Βρυξέλλαις εγένετο εκθεσις ύδατογραφιών, εν Παριίοις το Salon, εν Δρέσδη, εν Μονάχω η του Κρυσταλλίνου Παλατίου, η εν Βιέννη (29η) η εν Μαδρίτη, η εν Μοντρέολ του Καναδά, η του Τουρίνου της διακοσμητικής, η της Κ'πόλεως (12η) η του Καΐρου και η εν Σμύρνη του Πανιωνίου. Εν Αθήναις ειχομεν τρεις εκθέσεις: του Άκταίου, του Παρνασσού και του Δημηρχείου. Ίδιωτικας δ' εκθέσεις δύο, του κ. Οικονόμου και της δεοποιήδος Άσπριώτου. Είχομεν επίσης και την εν Χαλκίδι εκθεσιν της γυναικείας βιοτεχνίας.

Η αρχαιολογική κίνησις ανέγραψεν εις το ενεργητικόν της τα άγάλματα των Τράλλειων, τας ανασκαφάς του Ηραίου της Σάμου, τας έρεΐνας του κ. Δόρπελδ εν Λευκάδι διχ το άνάκτορον του Όδυσσέως, τα εύρήματα των τάφων της Ιερής έδου, τον πολύν θερμόν διχ το... τίποτε των όστιών των εν Χαιρωνεία αγωνιστών, την περαίωσιν των επισκευών του Παρθενώνος, τας ανασκαφάς της Δήλου και της Κνωσσού και παραδίδει εις το 1903 προς συμπλήρωσιν την αναστήλωσιν του Έρεγθίου και του Λέοντος της Χαιρωνείας. Κατά το 1902 άπεφασίσθησαν προς τούτοις αι ανασκαφαί προς άνεύρεσιν της αρχαίας αγοράς των Αθηνών. Εγένοντο τα έργαίνα του εν Θήρα μουσείου και επερατώθη η οικοδομή του νέου εν Έπιδαύρω μουσείου.

Κατά το λήξαν έτος ειχομεν μίαν και μόνην δωρεάν διχ την Έθν. Πινακοθήκην ύπό του κ. Μυρογιάννη, έτέρας δωρεάς πολυτιμοτάτας διχ το νομισματικόν μουσείον των κ. κ. Καραπάνου και Γλυμνοπούλου, το σύγγραμμα του κ. Σβορώνου περί Έλευσινιακού κύκλου και το του κ. Δόρπελδ περί Τροίας και Ίλιου, εκ της εν τη ξινή δέ κινήσεως σημειούμεν την περι Γόζη μελέτην του Μοντανδών και τον θάνατον του ιστοριογράφου της τέχνης Müntz.

Εις την Αθηναϊκήν καλλιτεχνικήν κίνησιν προστέθησαν αι παροδικαί φροσιγνωμίαι των επισκεπτών καλλιτεχνών κ. κ. Φερικύδου, Σώχου, Ανδρούτσου και Βικατόυ.

Η Αθηναϊκή αρχιτεκτονική δύο μεγάλας οικοδομάς έχει να επιδείξη, την του Άρσακείου και την Σταν Ριζόρη και καθ' όλον το λήξαν έτος ένα διαγωνισμόν διχ το ύπουργείον των Οικονομικών, κατά τον όποιον ουδεις ηδυνήθη να δριψη τον κλάδον της νίκης.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Σκοπός του ζην επί της γης ο στόμαχος κι' η τσίπη και μήν άκοϋτε τα μωρά των φιλοσόφων έπη.

Κι' όποιος εις τον Δημόνικον πιστεύει με άφέλεια, και για να μάθη μοναχά μακράν δδόν πορεύεται χωρίς η τσίπη του μικράν να λάδη καν ώφέλειαν, εινε τρελλάς για δέσιμο κι' ός πάη να κουρεύεται!

ΜΑΝΗΣ

Δεοποιήσ Φώφη Α. Βλάχου

Η ΓΙΑΓΙΑ

ΠΕΡΕΥ τα έγγόνια στην πρωτοχρονιά της έβαλαν δόντια της γιαγιάς και λάμπουν τόγα όλόαστρα μέσα άπ' τα ζαρωμένα, ξεφλουδισμένα άχρωμα χείλη.

Μα τα οδυσμένα μάτια της γιαγιάς δέν καλοβλέπουν τα εργόχειρά της τα πέντε έγγόνια της που της τάφηκε μωρά, τόσα δά, η μακαρίτισσα η μονακριδιά της κορη που την έθαψε εικοσιπέντε χρονών και την έκλαψαν όλα τα Θεραπειά. Την έκλαψαν και τη έχασαν οι συγγενείς και φίλοι. Την έκλαψε και η μανούλα της και τα δάκρυα έσδυσαν τα μάτια της.

Μα όχι μόνον τα δάκρυα, όχι. Έκείνη κατάλαβε πως έπρεπε τα παιδιά να μεγαλώσουν. Ένοιωσε το παράπονο της ύστερης ματιάς της κόρης της, το έννοιωσε και πήρε το βελονάκι της στην όρχη με ένα ζευγάρι γυαλιά, ύστερα με δύο, δούλευε εκείνη την μπιμπίλα την πολυανθισμένη, που οι ξένοι, που έρχονταν να περάσουν το καλοκαίρι στα Θεραπειά την έδλεπαν κι' έλεγαν πως κι' αυτη η εργαδία εινε στάλιθια ένα άπ' τα θαύματα του Βοσπόρου.

Γιατι στο Βόσπορο περισσότερο εροάζουνται αυτό το εακουστό εργόχειρο, που πολλαίς εργάτριαις δόξασε, μα και που δέν καλλιτέρευσε την τύχη τους.

Όπως σ' όλα τα χαμόσπητα και στις γιαγιάς το σπύτι βλέπει κανεις μετάλλια τιμητικά άπό εκθέσεις.

Και λίγο, λίγο τα άνθη της μπιμπίλας έκαμαν τα άλλα άνθη: τα έγγονάκια, καρπούς ώραιους.

Ο μεγαλειότερος άφου έμαθε τα γράμματα στο δημοτικό σχολείον άρχισε να καλλιεργή τα λίγα κεράκια τους και με της φράγουλας που έστελε στο ξένα, της άνοικτόχρωμας Τουρκ. καις φράγουλας της στρογγυλας, άρχισε να διατηρη το σπύτι και ητον καιρός, γιατί η γιαγιά δέν καλόδλεπε και δέν τάλεγε μα της έκαμνεν παρατήρησι η πελάτισες για την εργαδία της. Και τάλλα έγγόνια έπερναν σειρά και το μικρό που τάφισε η μανούλα του βυζανιάρικου έγεινε κ' έκεινο έξη έπτά χρονών άγορι.

Έμαθε και να διαβάξη άργά άργά τα μεγάλα γράμματα.

Πως την αγαπούσε τη γιαγιά!! πως την άγαπούσαν όλοι. Πως την καμάρωναν άν έλεγε παραμύθια και πως χαιρόνταν άν την έβλεπαν να τρώγη φουντούκια με τα δόντια τα όλόασπρα.

Μα το μικρό ειχε ένα σχέδιο και δέν έλεγε δε κανένα τίποτε. Φύλαγε να έλθη η ώρα η καλή.

Όταν η γιαγιά τον έπαιρνε άπ' το κεράκι και άνέβαινε το όρομο του Ζαρίφη για να πάνε στην κοΐα βρούσι και τον άφινε να παΐξη, με τα χαλίκια και χάνουνταν και γύριζε με μάτια πειδ κόκκινα και χείλη πειδ ξέθωρα, ήξευρε πως πήγαινε στο μνήμα της κόρης της να κλάψη.

Και τα μάτια της γιαγιάς σε κάθε τέτοια επίσκεψη έσδυναν πειδ πολύ. Όταν γύριζεν άπ' την κοΐα βρούσι, δέν μπορούσε να ιδη τους πράσινους λόφους η καΐμένη η γιαγιά. Ουτε όταν πήγαινε στην άγια Παρασκευή μπορούσε να ιδη το Βόσπορο και το βουνό του Έλλινα που παραφυλάγει εκεί στο άνοιγμα της Μαύρης θάλασσας, να καταπιη τα θεριά που προβάλλουν άπ' το βορνά. Τίποτα η γιαγιά δέν μπορεί να ιδη.

Και όταν ο δεύτερος έγγονος με τη γαλανόσπρη βαρκοΐλα άφου φέρνει άρχοντίσσαις στις

μου ΡΗ' κατοργήθη, δυστυχώς, τὸ Ἴόνιον Πανεπιστήμιον, συγχρόνως δὲ καὶ αἱ ὠραῖαι τέχναι ἐπαύσαν ἢ διδάσκονται εἰς τὰ ἐνημέσια σχολεῖα καὶ γυμνάσια.

Ἐν Ἑπτανήσῳ πρὶν ἢ γίνῃ ἡ ἑνωσις, ἐγένετο τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1862 γενικὴ ἐκθέσις τῶν προϊόντων τῶν Ἰονίων νήσων, καθ' ἣν καὶ βραβεῖα ἀπενεμήθησαν εἰς τὰ διακριθέντα ἐκθέματα, ἅπερ μετὰ ταῦτα ἀπεσταλέσαν εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ παγκόσμιον ἐκθέσιν, ἣτις τῷ ἰδίῳ ἔτει ἐγένετο. Τὰ μεταλλία τὰ δοθέντα εἰς τοὺς βραβευθέντας, ἔφερον ἄσ' ἐνός μὲν κύκλῳ τὸ ρητόν: «*Τέχνη τύχη ἐστρεφε καὶ τύχη τέχνην*» ἐν δὲ τῷ μέσῳ «*Ἴόνιος ἐκθέσις*», ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τὴν εἰρησοφόρον Ἀθηναίαν, κύκλῳ δὲ τὰ ἐμβλήματα τῶν ἑπτὰ νήσων καὶ κάτωθεν κλάδον ἐλαίας καὶ ἀμπέλου εἰς τὴν χρονολογίαν φωξῶ'. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἐξέθεσαν καλλιτεχνικὰ ἔργα ὁ Σ. Δούσανης, ὁ Κ. Μανέδος, Κ. Ν. Βασιλάκης, ὁ λογ. Hamilton Simpson, ὁ ἀντισυντ. Darling, ὁ Μηνιάτης, ὁ Προσαλέντης, ὁ Ρώσσης, καὶ ὁ Βάταλγελ. Ὁ Βέγγις δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωγραφικὴν αὐτοῦ τὴν παριστώσαν τὴν Δέσπω μετὰ Σουλιωτῶν, θέτουσαν πῦρ εἰς βυτίον πυρίτιδος.

Ὁ ἀλλόττης

Ἐν Κερκύρᾳ εἶχεν ἰδρυθῆ τῷ 1815 σχολὴ τῶν ὠραίων τεχνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Παύλου Προσαλέντου, ἣτις τῷ 1819 ἤρθησαν ὀγδοήκοντα μαθηταί, διδασκαμένους τὴν ἰχθυογραφίαν καὶ τὴν γλυπτικὴν. Σημειωτέον ὅτι πρὸ τοῦ νὰ γίνῃ ἡ σχολὴ αὕτη δημοσίως, ὑφίστατο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προσαλέντου, ὅστις τὴν ἔδρυσεν καὶ ὁ βουλούμενος μετέβαινε πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ἡ σχολὴ αὕτη ἔχει βραυσήμαντον ἱστορικὴν ἀξίαν, εἰς τὴν εἶνε ἡ πρώτη ἢ ἰδρυθεῖσα εἰς τὴν Νεωτέραν Ἑλλάδα. Ὁ ζωὸς θάνατος τοῦ Προσαλέντου συνεπέφερε καὶ τὴν κατὰ λυσιν. Ναι μὲν τὸ Ἴόνιον κοινοβόλιον ἐψήφισε νόμους, καὶ ὑπῆργον τὰ μέσα, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις εἶχε τὸν ζῆλον ὅπως ἡ καλλιτεχνία γίνῃ κοινὴ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εἶχεν ἀποθάνει.

Ὁ Καντούνης ἀρῆκε μαθηταί, ἀλλὰ δὲν ἀνεδείχθησαν ἀναξίσοι τοῦ διδασκαλοῦ τῶν. Ἐν Ζακύνθῳ ἐκτός τοῦ ρηθέντος Διονυσίου Καλυδοῦκα, εἰργάζοντο ὁ Ἀντώνιος Ρίφιος καὶ ὁ Διονύσιος Τσόκος, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, τῶν δύο τούτων δὲν εἶδομεν ἔργα ἐξοχα. Ὁ Ρί-

Ἀρχαία Ἑλληνίς

φιος εἰργάσθη τὸ «*Μαρτύριον τοῦ ἀγίου Στεφάνου*», διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Στεφάνου ἐν Ζακύνθῳ, τὴν κειμένην εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνεξαρτησίας, ἀλλ' εἶνε ἀντιγραφή ἀνεπιτυγῆς. Ἐχει δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐκκλησίας τῆς Ζακύνθου ἔργα. Ἐπίσης εἰργάσθη καὶ ὁ Τσόκος εἰς ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδεὶς, μετὰ τὸν Κουτούζη καὶ Καντούνη, ἔσχε δημοτικότητα. Ὁ Κεφαλλῆν Γεώργιος Μηνιάτης ἦτο καλὸς ζωγράφος, ἀλλ' ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα, γινόμενος σύζυγος ἐπιφανοῦς Κερκυραίας λογίας, τῆς περιλαλήτου Μαργαρίτας Ἀλθάνα.

Ἐν Λευκάδι ὁ ἔρωε διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας δὲν ἐμειῦτο ὅπως δῆποτε. Ἐκτός τοῦ Βεντούρα καὶ τοῦ Νικολάου Δοξαρά, εἰργάσθησαν καὶ ὁ Κερκυραῖος Καλοσγοῦρος, ὁ Ζακύνθιος Καλυδοῦκας, ἐπίσης δὲ ὁ Βάταλγελ, ὅστις ἐκ Κερκύρας μεταβάς εἰς Λευκάδα ἀπέθανε πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν. Ἐν Κερκύρᾳ ἐρριζοβόλησεν ἡ καλλιτεχνία.

Τῶν Κερκυραίων ὁ ζῆλος εἶνε ἄξιος ἐπαίνου,

διότι τῷ 1881, ἔδρυσαν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν, καλλιτεχνικὴν σχολὴν, εἶθα διδάσκεται κοσμηματογραφία, ζωγραφικὴ, ἀρχιτεκτονικὴ, πλαστικὴ καὶ ἀνατομία. Ἐκτός τούτου, ἐν Κερκύρᾳ ἐγεννήθησαν νέοι καλλιτέχναι, οἵτινες διαπρέπουσι καὶ τιμῶσι τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην.

Ἐν Ἑπτανήσῳ ὑπάρχουσι μνημεῖα τέχνης ἀρίστης, ἅτινα δύνανται νὰ στολίσωσιν ἐν Μουσείῳ τῆς χριστιανικῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Εἶνε, νομίζομεν, καιρὸς ἡ κυβέρνησις νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἰδρύσεως τοιοῦτου μουσείου καὶ νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν εἰδικήν, ἵνα, περιοδεύουσα ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, περισυλλέξῃ τὰ μνημεῖα διὰ τὸ νέον μουσεῖον, ὅπερ θὰ εἶνε πολῦτιμον καὶ θὰ τιμῆσῃ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην τῶν παρελθόντων πονηρῶν χρόνων. Ἐλπίζομεν νὰ γίνῃ τοῦτο γλήγορα, διότι φοβούμεθα μήπως, ὅταν μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν εὐρεθῇ κυβέρνησις ἐχουσα τοιοῦτον φιλότερον πατριωτικὸν ἀσθημα, θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

μοχθον έργον του, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποστηριχθῆ
παρ' ὄλων τῶν συμπολιτῶν του.

ΑΓΓΕΛΑΝΤΑΙ

Χρ. Α. Ἡλιοπούλου. Πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου.
Μελέτη γενομένη δεκτὴ ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ.
Ἐκδόσις πολυτελής. Δρ. 1. Συνδρομηταὶ ἐγγρά-
φονται παρ' ἡμῶν.

Λεύκωμα ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Ἀγγέ-
λου Βλάχου.

Ι. Σβορώνου. Τὰ νομίσματα τῶν Πτολεμαίων.
Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Μαρασλή.

Ι. Σβορώνου. Τὸ Ἑθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον
Ἀθηνῶν. Περιγραφή λεπτομερῆς. Τεύχος α'. : Αἱ
ἐξ Ἀντικυθέρων ἀρχαιοτάτες.

Χωρογραφία τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας ὑπὸ Χρ. Κο-
ρβίλλου ἱατροῦ. Ἐκδόσις α' Ὀμίλου ἐκδρομῶν Δρ. 3.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

J. de Frandreysy. Femmes et Déesses. Πρόλογος Ἰουλίου Κλαρεϊῆ. Πραγματεύεται περὶ
τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, τῶν Τριῶν χαρῶν τοῦ Ραφαήλ,
τῶν Μουσῶν τοῦ Puvis de Chavannes καὶ περὶ τῆς Γιοκόν-
δας. 12 φρ. χρ.

J. de Frandreysy. La Venus de Arles
et le Musée Arieten.

J. de Frandreysy. La gravure des
graveurs Dauphinois Paris 20 φρ.

A. Pollard, Les Vieux Livres d'ima-
ge. Δουβίνον.

Fr. Millar. Peintures de la collection Wallace.

A. Dorson. William Hogarth. 130 φρ.

Luca et Andrea della Robbia et leurs
successeurs. Δουβίνον.

L. Ronald, Gower Sir Joshua Rey-
nolds.

Elsa d' Esterre Keeling. Sir Joshua
Reynolds.

Vieux Maitres anglais. Εἰκόνας τοῦ T.
Cole. Δουβίνον.

G. S. Davies. Frans Hals.

M. Menpés. Peintures du monde.

A. Lys Baldry. Decoration murale
moderne. Δουβίνον.

L. Arnavon. Une collection de faïen-
ces provençales. Paris.

K. Bordet et L. Ponnelle. Conversazioni
romane. Fra Angelico. — La Sculpture grecque au
Vatican. — Luca Signorelli. — L' Architecture de
Saint Pierre. — Giotto a Assise. — Raphaël.

P. Galmettes. Le Travail de nos ou-
vriers modernes d'art et d'industrie.

J. Frappa. Les Expressions de la
physiologie humaine. 12 φρ.

G. Macon. Les Arts dans la maison de Condé,
Mélanges Perrot. — Recueil de mémoires
concernant l' archéologie classique e. c. t. Μετ'
εἰκόνων.

G. Denoinville Sensations d'art.

A. Enke. Neue Lichtbild Studien.

Fréminet. Art et Photo. Le paysage.
Παρίσιος.

Εἰς τὸ Studio τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου δημοσιεύονται
χρῆσις περὶ τῆς Διεθνούς διακοσμητικῆς ἐκθέσεως τοῦ Τευ-
ρίνου, καὶ περὶ τοῦ καλλιτέχνου Alf. Legros.

Ὁ νέος ἀρχαιολόγος κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐδημοσίευσεν
εἰς τὰς «Ἀθήνας» τέσσαρα ἄρθρα περὶ τοῦ χαλκοῦ ἐφύθου
τῶν Ἀντικυθέρων.

Εἰς τὴν Revue du bien δημοσιεύονται χαρακτηρισμοὶ
περὶ τοῦ εἰδικοῦ ζωγράφου μοναχῶν Al. Cole καὶ τοῦ τοπει-
ογράφου P. Liot, θανόντος πρὸ δύο μηνῶν.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ. — Γνησίως Ἑλλη-
νική εἶνε ἡ ἔμπνευσις τοῦ κ. Δημητρίου. Τὴν Πρω-
τοχρονίαν φέρουσαν τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου καὶ
τοῦ ἀγνώστου, ὀδηγεῖ ἡ Καλὴ Τύχη κρατού-
σα τὸν πυρσὸν τῆς ἀληθείας καὶ ἡ Κακὴ Τύχη
ἀπλώνουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς Πρωτο-
χρονίας ἥτις κρατεῖ τὰ δῶρα. Πρὸς ὑποδοχὴν ἐξέρ-
χονται πανοικεῖ, ἄλλοι μὲ μίαν ὀρμὴν καὶ ἓνα πόνον
μήπως ἀλλάξῃ ὁ χρόνος, καὶ τὰ παιδιὰ μὲ χαρὰν δὲν
λείπει καὶ ὁ ἀπαραίτητος ἀπὸ τὰς ὑποδοχῆς σκύλος,
ἐνῶ εἰς γέρον ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει καὶ ἄλλου ἔτους,
τρέπεται ἀπογοητευμένος εἰς φυγὴν. Τὸ χαριτωμέ-
νον καὶ Ἑλληνικώτατον σκαριφῆμα ἐσχεδιάσεν ἐ-
πίτηδες διὰ τὴν «Πινακοθήκην» ὁ κ. Δημητρίου.

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής Σιμ. Βλαβιανός

Γραφεῖα : Ὁδὸς Ζήνωνος 16 ἐν Ἀθήναις

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ Δρ. 6.

“Ο ΝΟΥΜΑΣ,”

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

εἰς τῆς ἐβδομάδος ἐκδιδόμενη

Διευθυντής Δ. Π. Ταγκόπουλος

Γραφεῖα : ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Οἰκονόμου 4.

ΠΡΙΤΕΚΗΠΙΚΟΝ ΖΑΣΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου 36—ἔναντι οἰκίας Καραπάνου

Καθ' ἐκάστην Τσουρέκια, Κίφιλ, Μπριός, Γκα-
τό ρους, Πίντζες, Πι-φόου, Φοντάν, Φρονι-γλασέ,
κτλ. εἰς μεγάλην συλλογὴν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

“ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ,” Σελ. 208. Ἐκδόσις Β'.
Δρ. 3.

“ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ,” Διηγή-
ματα εἰκονογραφημένα. Σελ. 64. Δρ. 2

“ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,” Πεζὰ ποιήματα μετὰ
πολλῶν χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΑΤΥΡΑΙ

“ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ”

Δραχ. 2. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Πινα-
κοθήκης 1,20.